

Einant kartu su Kristumi

Einant su Kristumi, joks įvykis nėra pabaiga, o tik kažko naujo ir žymiai didingesnio pradžia. Krikščioniškasis pasaulis tuo stebisi jau 2000, Lietuva jau – 625, Žemaičiai – 600, o Ateitininkija šiek tiek daugiau negu 100 metų. Tą nuostabą nešančią ir nuolatiniam atsinaujinimui kviečiančią Kristaus Dvasią patyrė ir tie, kurie rugpjūčio 16–19 dienas praleido Pakutuvėnuose. Vos tik prasidėjus vasarai, būrelis Telsių vysk. Vincento Borisevičiaus ir Prel. J. Prunskio kuopų narių ėmė ruoštis atsisveikinimui su vasara. Jie labai norėjo dar pratęsti jau begęstančią Žemaičių krašte ateitininkų taip mėgtą paskutinių vasaros laužų tradiciją. Lieka tik stebėtis, kaip daug iniciatyvos ir entuziazmo parodė jau su moksleivišku amžiumi atsisveikinančios ir studentišką gyvenimą pradedančios Ingrida, Elvyra, Emilija ir jų pėdomis žengiančios Lina, Indrė, Aurelija, Simona, Gabrielė. Jos kūrė programą, taisykles, rinko šv. Mišioms giesmes ir jas repetavo, rūpinoši maisto gaminimu ir tvarkos palaikymu. Šį kartą tas anksčiau vieną parą trukdavęs susibūrimas jaunųjų

entuziasčių dėka šiais metais užtruko net iki keturių dienų stovyklėlės.

Į kvietimą dalyvauti šiame renginyje atsiliepė 24 Telsių, Skuodo ir Mosėdžio ateitininkai. Buvo smagu, kad į programą įsijungė beveik visą vasarą Pakutuvėnuose leidžiantys mažieji mūsų draugai Elenutė ir Mantukas iš Kretingos.

Pirmąją dieną susiskirstę į grupeles, dalyviai kūrė po ketvirtadalį stovyklėlės „Paskutinis laužas“ vėliavos. Susiuvę keturis spalvingais piešiniais išpuoštus geltonos medžiagos gabalus į vieną, ateitininkų himnui skambant iškėlė aukštyn savo rankų darbo vėliavą, dieną naktį kabojusią padangėje tarsi kuriam laikui sustabdytą besibaigiančios vasaros saulę.

Tačiau pačia skaisčiausia ir labiausiai širdis šildančia šviesa per visas keturias dienas švietė šv. Mišių auka ir Kristus, per brolių pranciškonų kunigų Gedimino ir Antano rankas ir skelbiamą žodį ateinantis, kad pamokytų, atgaivintų, atnaujintų ir būtų kartu ir sunkesniais, ir džiugesniais momentais. Pirmą vakarą br. kun. Antanas kvietė įsigilinti į tai, kaip nepaprastai atlaidus mums yra Dievas, norintis, kad ir mes atleistume vieni kitiems kur kas mažesnius nusižengimus, negu Jis atleidžia mums.

Kadangi pirmą vakarą iki pat nakties užsitęsė daug aistrų sukėlusios futbolo varžybos, tai kitos dienos rytą br. kun. Antanui nelengva buvo dar užsimiegojusius stovyklautojus pažadinti. Tačiau jam puikiai pavyko ne tik pabudinti dar snaudžiančius protus, bet tiesiog supurtyti iki pat sielos gelmių. Jis atskleidė svarbiausias priežastis, kodėl popiežius Benediktas XVI nusprendė paskelbti Tikėjimo metus, kaip galėtume ir mes įsijungti į Naująją Evangelizaciją. Kalbėjo apie Krikšto ir Sutvirtinimo sakramentus, kuriuos dauguma esame priėmę, bet jų metu gautų dovanų taip ir nepanudojame. Br. kun. Antanas įpareigojo ateitininkus Tikėjimo metais skaičiuoti ir aptarti „YOUCAT“, skatino išsivaduoti iš „tūsų“ ir paauglystės mentaliteto. Išlepęs šių dienų Vakarų pasaulis suformavo žmogų, kuris nesiima atsakomybės už savo gyvenimą, nepriima rimto įsipareigojimo

„Krikštynų“ išbandymai

nei šeimai, nei kitam pašaukimui, ypač dvasiniam. Toks malonumų išlepintas, ištižęs žmogus ir ieško vien tik malonumų, progų švęsti. Jeigu dirba, tai tik tam, kad vėliau galėtų „tūsintis“... Taip ir neišauga iš paauglystės, taip niekada ir netampa brandžia, atsakinga asmenybe. Gaila, bet ir į katalikiško jaunimo renginius, žygius, susibūrimus, net į savanorystę daugelį traukia ne rimtas įsipareigojimas tikėjimui, bet tas pats „tūsų“ mentalitetas. Laikas iš to išsivaduoti, – kvietė kun. br. Antanas, – iš tų trumpalaikių draugysčių, susitikimų, juokelių, kurie niekam rimtam ir patvariam neįpareigoja! Senosiose tautos paauglystės nebuvo. Berniukai iš karto tapdavo vyrais. Ir tapdavo per skausmą: išsiuntimas tik su ietimi rankose į džiungles, kur nesulauksi niekieno pagalbos, iš kur nepabėgsi, po to laukiantys kiti fiziniai išbandymai, apipjaustymas ir pan. Dabar vaikams tėvai stengiasi, jei tik įmanoma, pašalinti visus akmenukus iš kelio, apsaugoti nuo sunkumų. Nors ir priverčia juos eiti ruoštis Sutvirtinimui, bet už tai kažką pažada. Ir tebežiūri į juos kaip į vaikus, už kuriuos viską nusprendžia. Todėl jų sūnūs ir dukros nesugeba imtis sąmoningo įsipareigojimo ir tikėjimui, po to juo gyventi ir liudyti Kristų, nes ir patys tėvai sau tos atsakomybės nėra prisimėję. Tad nenuostabu, kad tiek mažai jaunimo telieka Bažnyčioje, net ir priėmę Sutvirtinimo Sakramentą: juk į juos ne tik tėvai, bet ir katechetai, kunigai vis dar žiūri kaip į vaikus, nors jie jau turėtų kaip tik šiuo Sakramentu tapti suaugę, brandūs krikščionys. Iš tikrųjų kiek daug mūsų žmonių taip niekada ir neišauga iš paauglystės. O kaip tik Bažnyčia padeda dvasiškai labai anksti subręsti. Kiek turime šventųjų, dar galime sakyti, vaikų: Marija Goreti, paaukojusi gyvybę už skaistybę, Dominykas Savijus. Jauni šventumo pasiekė ir šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė, šv. Aloyzas, šv. Antanas.

Jaunimas pradeda vartoti narkotikus, gerti, rūkyti, ieškodami vis didesnių malonumų, trokšdami viską išbandyti. Jeigu nori viską išbandyti, – juokavo kunigas pranciškonas, – bandyk šokti iš devinto aukšto ir pamatysi,

Pakutuvėnų bažnyčioje kalba br. Antanas

kuo viskas baigsis... Dažniausiai žmogus ima prisirišti prie psichotropinių priemonių, nes jam trūksta meilės, jis mano, kad bent gerdamas ir rūkydamas bus pripažįstamas kaip suaugęs, neliks vienas, atstumtas, bus kaip visi. Labai skubama viską išbandyti, net lytinius santykius. Ypač berniukai puola prie merginos kaip dar prie visiškai neprinokusio obuolio, prakanda ir patyrę, kad nėra labai skanu, numeta ir bėga prie kitos merginos, manydami, kad šitas vaisius bus skanesnis. O ši ir paliekama „prakąsta“, sužeista, apiplėšta visam gyvenimui... Vaikai nori būti suaugę, nenori būti paaugliai, nori būti kaip visi, tačiau nežino, koku keliu eiti. Mes, krikščionys, turime siekti šventumo ir drįsti būti kitokie.

Per tos dienos vakaro šv. Mišias, sakydamas pamokslą, kun. br. Antanas dar kartą prabilo į mus, šį kartą kalbėdamas apie ištikimybę. Kaip ištikimybė yra svarbi santuokoje, taip ji svarbi ir Dievo reikaluose. Jeigu būtume ištikimi, nepaliktume Bažnyčios, priėmę Krikšto, Pirmosios Šventos Komunijos ir Sutvirtinimo sakramentus. O ir eunuchai, nesituokiantieji dėl Dievo Karalystės, yra ypatingos ištikimybės Dievui ir vienybės su Juo ženklas šioje žemėje.

Turbūt padrasinti brolio pranciškono „Paskutinio laužo“ organizatoriai kuo toliau, tuo į didesnius išbandymus kvietė stovyklautojus, skatino tarsi atkartoti tas senųjų tautų įvesdi-

Per „krikštynas“
teko valgyti košę,
kokios niekas
nevalgo, ir piešti
guašų ant
miltinuoto veido

Tomo Narmonto
nuotraukos

nimo iš vaikų į suaugusiųjų pasaulį tradicijas: vėl darbas grupelėse su rimtomis užduotimis, tarp kurių buvo ir Pakutuvėnų bendruomenės angaro tvarkymas, po to prasidėjo beveik dvi dienas trukęs Aurelijos paruoštas „didysis žaidimas“, kurio užduotis atlikti komandų nariams reikėjo ne tik geros atminties, greitų ir vikrių kojų, bet ir sugebėjimo įvykdyti, rodos, neįmanomas užduotis, kaip antai: iš aptvertos zonos centro, naudojant vien siūlus, plaukų gumelę ir žirkles, iškelti pilną vandens stiklinę ir pan. Po to žmonių, kurie pirmą kartą dalyvavo paskutiniame lauže, laukė įvairūs išmėginimai, vadinamosios krikštynos: jie turėjo užrištomis akimis, susikibę vienas su kitu rankomis, įveikti gana ilgą kelią iki trijų medinių kryžių, pasitinkančių visus, atvykstančius į Pakutuvėnus, po to gultis ant šono ir risti nuo kalno, žingsniuoti surištomis vieno su kitu kojomis, šliaužti pilvu, būti ištepti kiaušiniiais, apibarstyti miltais ir dar patirti įvairių pažeminimų, galų gale duoti priesaiką, kad bus ištikimi ateitininkams ir laikysis visų jų principų. Tie gana nemalonūs išbandymai simboliškai turėjo paruošti stovyklos dalyvius, kad jie nebijotų jokios paniekos dėl Kristaus ir tikėjimo.

Aišku, šis „krikštas“ buvo tik žaidimas, tačiau to šeštadienio vakare ateitininkai dalyvavo įspūdingose šv. Mišiose, kurių metu buvo iš tikrųjų krikštijami net šeši vaikai, ir kartu jie turėjo galimybę atnaujinti savo Krikšto pažadus. Tą patį ateitininkai galėjo pakartoti sekmadienio rytą su giesme ir daina prie paskutinio vasaros laužo skautų laužavietėje praleistos nakties, kai dar keli vaikai Pakutuvėnų bažnyčioje priėmė Katalikų Bažnyčios Krikštą. Iš kun. br. Gedimino veido liete liejosi džiaugsmas, kad Bažnyčia

pasipildė gausiu naujų narių, tapusių Dievo vaikais, būreliu. Kvietė už juos melstis, ragino visus nuolat saugoti savyje ir gaivinti Krikšto malonę.

Visada būna liūdna, kai baigiasi kažkas gražaus, kai reikia atsisveikinti su tuo, kas buvo įprasta, kas jau nebegrįš, kaip ir ši vasara. Tačiau, einant kartu su Kristumi, atsiveria dar įspūdingesnė ateitis. Tokią viltį išgyvenome dar kartą, dalyvaudami „Paskutiniame lauže“ Pakutuvėnuose. Pirmiausia patyrėme, kad jaunoji ateitininkų karta, išeinanti į gyvenimą, yra kūrybinga, atsakinga, tikinti, kad savo jėgomis, be globėjų pagalbos, sugebėjo suplanuoti net 4 dienų stovyklą ir savo planus puikiai įvykdyti.

Pakutuvėnuose buvome įkvėpti imtis atsakomybės už Tikėjimo metų sėkmę, kad patys sustiprintume savo tikėjimą, savo ištikimybę Kristaus Bažnyčiai ir prisidėtume prie to, kad ir kiti mūsų krašto, mūsų aplinkos žmonės pagaliau išaugtų iš tos per ilgai užsitęsusių paauglystės ir ištikimai, sąmoningai Jai išpareigotų kaip brandūs krikščionys.

Dalyvavimas įspūdingose Krikšto apeigose ir Krikšto pažadų atnaujinimas priminė dar vieną svarbią pareigą, laukiančią mūsų 2013 metais, kai švęsime Žemaičių krikšto 600 metų Jubiliejų. Suprantame, kad turime kažką daryti ne tik žodžiais, bet ir darbais, ir malda, ir savo gyvenimo pavyzdžiu, kad visa Žemaitija ir visa Lietuva atnaujintų savyje Krikšto malonę ir patirtų tą nuostabą nešančią ir nuolatiniam atsinaujinimui kviečiančią Kristaus Dvasią.

Kun. prel. Juozapo Prunskio
kuopos globėja
Loreta Raudytė